

[Erik Kragh.]

— jeg skal ikke forlænge debatten med mere end nogle få minutter — i anledning af hr. J. O. Krags udtalelse, som jeg fuldstændig tiltræder, om, at det er klart, at hvis situationen ændrer sig fuldstændig, hvis vi får en konference om en europæisk sikkerhedsordning, hvis vi når frem til en form for nedrustning af Europa, d. v. s. borttrækning af fremmede tropper fra Vest- og Østtyskland osv., ja, så er der skabt et helt nyt grundlag for dansk forsvar. Men jeg fik rigtignok af et par andre ordførere det indtryk, at man måske mente, at afspændingen allerede nu skulle være skredet så langt frem, at der var et grundlag for at tage vores forsvarspolitik op til revision. Det tror jeg rigtignok i meget høj grad er ønsketænkning; jeg skal reservere mine argumenter i noget større udstrækning til den udenrigspolitiske debat.

Men jeg vil gerne have lov til ganske kort at sige, at afspændingens indhold, hvis man ser realistisk på den, jo i virkeligheden er — hvad skal man sige — anerkendelsen i Washington og Kreml af, at en kernevåbenkrig ville være en katastrofe for Europa og Nordamerika, og at en kernevåbenkrig derfor må hindres, og desuden består afspændingen i de overenskomster, der har kunnet træffes mellem De Forenede Stater og Sovjetunionen, og de har kunnet træffes for prøvestopaftalen og for en aftale om spredning af kernevåben og forskellige andre ting. Men man må jo lægge mærke til, at de steder, hvor disse aftaler har kunnet træffes, det er steder, hvor De Forenede Stater og Sovjetunionen har fælles interesser. Alle de steder, hvor Sovjetunionen og De Forenede Stater ikke har fælles interesser, er der ikke kommet nogen afspændingstegn. Der er desværre heller ikke i afspændingspolitikken noget tegn på fra sovjetrussisk side, at man vil stoppe den oprustning, man er i gang med. På så at sige alle militære områder opruster Sovjetunionen og har gjort det i de sidste to år. Derfor er den balance, der findes, nødvendig for at holde freden, og derfor er afspændingen vel til syvende og sidst, bortset fra de realiteter, jeg har nævnt, et andet ord for balance og stabilitet, en balance og stabilitet, der ville forsvinde, hvis vi ikke havde det vestlige forsvarssystem.

Må jeg have lov til vedrørende hele det danske forsvarsproblem til slut at nævne, at jeg fik i sidste uge et brev fra en ven, jeg har i det norske storting, og han skrev: vi følger med uro debatten om forsvaret i Danmark, for Danmarks forsvar er også Norges forsvar.

Bilgrav-Nielsen: Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger, blot en enkelt til den tidligere statsminister. Jeg forstår, at det er meget interessant at fundere over, hvorvidt vi nu har fået de besparelser, som vi havde lovet vælgerne. Det var sådan, at vi lovede, eller rettere sagt: vi sagde, at skulle der spares, så mente vi, at der kunne spares omkring 150 mill. kr., og det blev altså til 125 mill. kr. Det synes jeg vi kan være vældig godt tilfreds med foreløbig.

Derefter blev det fremhævet, at der ikke er ret meget i disse besparelser, for de går jo ikke igen i de kommende års budgetter. Det, vi talte om, også under valgkampen, det var, at i det saneringsprogram, som måtte komme fra regeringen, måtte der indgå sådanne besparelser på budgettet for i år; det er jo det kommende år, saneringsprogrammet omhandler. Må jeg sige med hensyn til de kommende års militærbudgetter, at jeg synes, forsvarsministeren har redegjort for, at der også på disse vil blive gjort bestræbelser på at nå til besparelser.

Så siger hr. J. O. Krag, at socialdemokratiet ikke vil tage ved lære af mig og gøre sig klart forud for en forespørgselsdebat, hvad den skal indeholde. Det kan jeg selvfølgelig kun beklage, men jeg bemærkede da, at socialdemokratiet her i dag havde to ordførere; jeg ved ikke, om der ligger noget i det.

Hr. J. O. Krag siger, at de radikales stilling til forsvarsforliget siden 1960 havde været noget ulden, eller noget i den retning, og han sluttede med at erklære, at for fremtiden ville socialdemokratiets stilling være den, der hidtil havde været det radikale venstres. Jeg tror, man heraf forstår, at der er vældig klarhed i socialdemokratiets forsvarspolitik.

Kjær Rasmussen: Jeg må jo sige, at det var med stor forventning, jeg gik til denne debat, den debat, som er foranlediget af